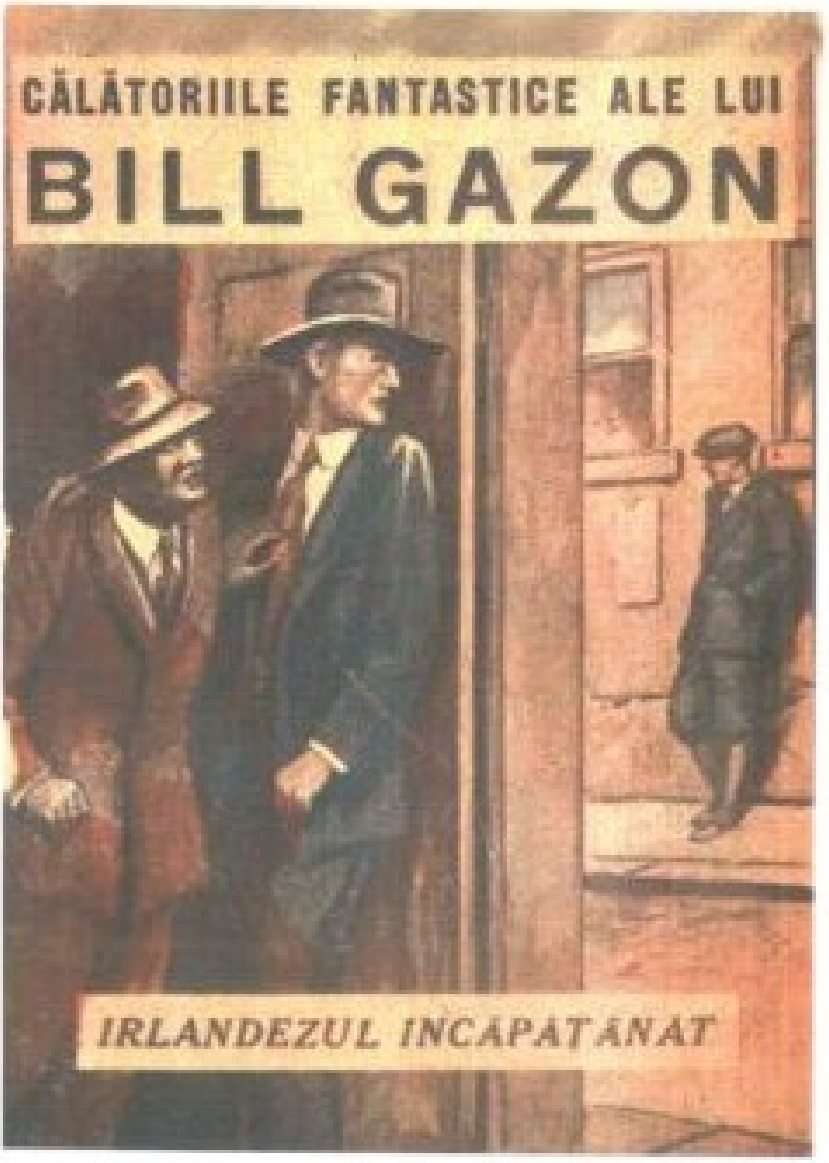
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
IRLANDEZUL INCAPATÂNAT

Nr. 25

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

IRLANDEZUL ÎNCĂPĂŢÂNAT

Nr. 25

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Irlandezul încăpăţânat

Capitolul 1

Printre contrabandişti

Prohibiţiune! Interzicerea de a se bea alcool. Şi totusi, niciodată nu s-a băut atâta alcool în Statele-Unite şi, în deosebi, în New-Orleans, ca în timpul prohibiţiei

Cu bani puteai cumpăra orice. Te prefăceai bolnav şi doctoral prescria alcool ca medicament.

Legea aceea era un fel de basm cu cocoşul roşu. Voia binele şi ie-şea răul. Contrabanda înflorea.

Odinioară, milionarul din America o începea ca vânzător de ziare; în epoca prohibiţiei însă, o încerca cu o sticlă de spirt.

Bill Gazon şi Sam hoinăreau pe străzile din New-Orleans, uitându-se dornici la vitrinele magazinelor de coloniale.

Prin buzunarele lor sufla iarăşi vântul. În schimb, stomacul se bu-cura de cea mai perfectă sănătate.

Bill Gazon venise până aci pe urma surorii sale, dar unde s’o gă-seascâ în oraşul acesta al milioanelor? Iaţi o întrebare la care nu găsea răspuns.

Părăsiră centrul şi se îndreptară spre cartierul din port.

Sam se uită întrebător la prietenul său alb. Adică nu-i venea de loc o idee cum să poată potoli un stomac revoltat?

Îşi legă şi mai strâns cureaua, aşa ca Bil1 Gazon s’o vadă nea-părat... ca un fel de: ,,bate şeaua să priceapă iapa".

Un grup de bărbaţi trecu pe lângă dânşii.

Un uriaş roşcat, care nu-şi desminţea originea-i irlandeză şi se pă-rea că e capul lor, se opri, se răsuci în călcâie şi cătă ţintă la cei doi prie-teni.

- Ei, *boys*, căutaţi de lucru ? Sunteţi de sigur străini în oraşul acesta care oferă fiecăruia şansa de a deveni milionar !

Bill Gazon îl privi în ochi şi un gând subit îl străfulgeră. Nu cum-va... ? Nu stete mult pe gânduri.

- *All right* ! Suntem străini, fără parale şi cu stomacul gol. Aveţi de lucru pentru noi‘?

Băiură ichs şi Bill Gazon se uită întrebător la Irlandez, care numai aspect de poscar n'avea.

Roşcovanul se apropiă de tot de cei doi amici, măsurându-i atent. Păru mulţumit de prima impresie şi căută un cuvânt potrivit.

- *Yes*, se poate să fie de lucru pentru voi, să iasă bani şi hrană. Păreţi băieţi de ispravă. Sau abia, fugirăţi dela mama?

- Ehe, să fii dumneata sănătos cât drum am străbătut noi! Căutăm şi noi să câştigăm colea ceva.

- Bine dar! Haideti cu mine. Da' cum te chiamă ?

Bill Gazon îşi dete numele, iar roşcovanul se recomandă. Tom Hincin.

Cei doi prieteni îl însoţiră şi ajuseră în curând la grupul care o luase înainte.

Tom Hincin îi prezentă celorlalţi, după care cotiră pe o străduţă, intrând într‘un bar, cum sunt atâtea în port.

Tom Hincin părea să fie foarte bine cunoscut acolo, căci cârciu-marul apăru numaidecât, întrebându-l ce doreşte.

Irlandezul comandă pentru cei doi prieteni o masă bogată şi vorbi ceva în taină cu cârciumarul. Cum isprăviră prietenii, fu iarăşi lângă dân-şii.

- Vreţi să beţi un pahar de lapte bătut ?

Bill Gazon reflectă. Lapte bătut încoa, lapte bătut încolo ! Îi trebui însă numai o clipă ca să priceapă despre ce e vorba.

- *Yes* !

Şi cârciumarul aduse două pahare de rachiu. Bill Gazon sorbi piţin din băutură, ca şi spre a o examina, şi-i veni să zâmbească, amintindu-şi de legea de care atârna mântuirea oamenilor.

- Noroc ! Trăiască legea !

Tom şi ceilalţi râseră, după care se apropiară de ceilalţi doi, luând de astă-dată un ton mai confidenţial.

Bill Gazon îşi aprinse ţigara ce-i se oferise. Spiritu-i întreprinzător se manifesta din nou.

- *All right* ! Sunteţi tocmai băieţii care îmi trebuie, - zise Tom Hincin.

- Şi la ce muncă vrei să ne întrebuinţezi ?

- Pescuim. Pornim pe seară. Ne-am înţeles ?

Bătură laba şi Bill Gazon se uită întrebător la Irnaldez, care numai aspect de pescar n’ávea. Pierduse însă obiceiul de a se mai mira faţă de atâtea prin câte trecuse.

Cum se întunecă plecară.

Nu merseră însă direct în port, ci o bucată mai încolo.

Pe lângă mal staţiona o barcă mare cu motor, păzită de doi oameni.

Cei doi prieteni călătoriseră destul de des pe mare, aşa că nu le fu greu să se deprindă cu noul lor mediu.

Barca fu în curând dezlegată şi luă largul mării.

Bill Gazon nu vedea însă nicio plasă şi aştepta zadarnic să iasă vreuna la iveală. Văzu însă altceva.

După o zonă de trei mile, ancorase un vapor de marfă în spre care era cârmită barca cu motor.

Se lămuri pe dată.

- Sam, am nimerit între contrabandişti de alcool.

- Aoleu, puşcăria ne mănâncă !

- Eh, n'am ajuns aşa departe. Deocamdată, nu facem nicio mutră, dar la cel dintâiu prilej spălăm putina.

Ajunseră în curând la vapor şi presupunerea lui Bill Gazon se con-firmă. Vasul avea pe bord alcool, pe care Irlandezul voia să-l introducă în ţară, prin contrabandă.

Fu o muncă de ocnaş să transporte în barcă lăzile grele cu "pre-ţiosul" lor conţinut. Bill Gazon năduşea straşnic, dar nu se arătă niciun moment slab.

Avea în curând să fie iarăşi pe uscat, când umbla cu gândul să zică adio noilor săi prieteni.

În sfârşit fu încărcată şi ultima ladă. Irlandezul părăsi vaporul se înălţară pânzele şi barca cu motor cârmi spre ţărm.

Deodată vel care conducea motorul îl opri. Barca mai merse o bu-cată şi apoi rămase pe apă, tot clătinându-se.

Echipajul se uită cu încordare în beznă. Bill Gazon urmă mirat direcţia acelor priviri.

Aha, colo în zare se ivise o licărire, care dispăru însă, spre a apărea în curând mai aproape. Un vas al autorităţilor vamale.

Cei doi prieteni se priviră şi Bill Gazon se gândi la dictonul : "Cine se aseamănă se adună". Dar se potrivea oare şi aci ?

Deodată trebui să închidă ochii. Reflectorul vasului vamal desco-perise pe contrabandişti.

Se auziră nişte înjurături şi omul dela motor îl puse iarăşi în funcţiune, căci doar printr'o fugă îndemânatecă se puteau sustrage urmă-ritorilor.

Motorul lucra din răsputeri şi propa spinteca apa ca în sbor.

Totul însă părea zadarnic. Reflectorul ţinea prins în globu-i de lu-mină vasul contrabandiştilor, în spre care răsună un prelung "stop"!

Ei însă nici că ţinură seamă. De o pe vaporul vamal răbufni o bubuitură.

Proectilul şuieră prin văzduh şi se afundă în apă, lângă barca cu motor, învolburând un val uriaş, care făcu vasul contrabandiştilor să joace ca o coajă de nucă.

Era un avertisment.

Irlandezul boscorodi un şir întreg de înjurături şi smuci cârma. Barca se întoarse şi, în aceeaşi clipă, dispăru din sfera de lumină.

Şeful o cârmea în goană deacurmezişul şi dealatul, în timp ce fâşia de lumină aluneca pe apă, tot căutând.

Bill Gazon urmărea cu încordare această luptă, la care nu putea participa. Care va fi rezultatul ?

În cazul când va fi prins împreună cu banda, ce se va întâmpla du-pă aceea ?

În urâtă încurcătură se băgase. Făgăduise mamei sale să fie întot-deauna cinstit şi acum... poftim !

Irlandezul cârmise cu îndemânare barca spre un punct depărtat al mării.

Stopă şi echipajul respiră uşurat, necontenind să urmărească mane-vra reflectorului. Vasul vamal se mai plimbă un timp prin apropiere, di-buind pe vasta întindere de apă.

În cele din urmă renunţă şi se întoarse spre casă. Pericolul trecuse.

Ceata de contrabandişti izbucni în chiote.

- Trăiască Tom Hincin al nostru ! Ura !

Ca să nu bată la ochi, Bill Gazon şi Sam aclamară şi ei.

În acelaşi timp însă, tînărul îşi jura ca aceasta să fie prima şi ultima călătorie în calitate de contrabandist.

E adevărat, poţi câştiga parale cu contrabanda, dar la zăngănitul aurului se unea şi zornăitul lanţurilor de ocnaş. Şi nu ţinea de loc să facă cunoştinţă cu ele.

Capitolul 2
Piraţi de alcool

Barca mai stătu un timp liniştită. Numai când nu se mai ivi niciun pericol, contrabandiştii cârmiră şi ei spre mal.

N’ajunseră însă departe căci în revărsatul zorilor le răsări înainte altă barcă.

Se uitară atenţi într’acolo şi începură să-şi vorbească în şoaptă.

Roşcovanul luă ochianul, dar nu-l puse bine la ochi şi iarăşi dete drumul întregului său repertoriu de înjurături.

Cei doi prieteni se uitară întrebători unul la altul.

Ce o mai fi iarăşi ? Ameninţă vreun nou pericol ?

Tovarăşii îl lămuriră imediat.

Roşcovanul luă ochianul, dar nu-l puse bine la

Contrabandiştii din New-Orleans formau două tabere cari se com-băteau cu înverşunare. Fiecare avea nu numai o barcă cu care făcea con-trabandă, ci şi altele cu cari să ciordească marfa celeilalte tabere.

Aşadar, piraţi de alcool. Luntrea care se apropia aparţinea cetei duşmane.

Acum era în joc viaţa, căci în luptele acestea nu exista cruţare.

Contrabandiştii erau într'o situaţie tristă. Ca să fugă nu mai aveau combustibilul necesar ; afară de acesta, cu încărcătura ei grea, barca era în dezavantaj faţă de barca uşoară a piraţilor. Aşa dar, luptă !

Irlandezul luă loc la cârmă, împărţindu-şi oamenii ca un căpitan de vapor de război.

Atât lui Bill Gazon cât şi lui Sam li se dădură puşti cu muniţiunile respective.

Lupta putea să înceapă.

Barca cu motor se îndreptă cu viteză spre adversar şi, la rândul lor, piraţii se apropiară tot mai mult. Pe apă şi răsună ordinul de stopare.

Irlandezul răspunse cu o înjurătură. Bărcile se îndreptau una asu-pra celeilalte.

Se părea că din moment în moment se vor ciocni, scufundându-se în abis.

Dar Irlandezul îşi dovedi din nou talentu-i de cârmaciu, trecând glonţ pe lângă partea pe unde era cârma vasului, şi virând deodată spre pupă, distruse, dintr'o îmbrâncire, cârma vasului pirat, văduvindu-l, astfel, de ea.

Din cauza zguduiturii se răsturnară toţi. Atât contrabandişti cât şi piraţii.

Aceştia însă îşi reveniră repede şi săriră la vasul contrabandiştilor.

Amândouă bărcile stăteau faţă în faţă. Incăierarea începu. Oamenii luptau piept la piept, fiecare ştiind că nu-i vorba numai de marfă ci şi de viaţă.

Cei doi prieteni stăteau strâns lipiţi unul de altul.

Sam se servea de puşca sa ca o măciucă şi tot izbea pe năvălitori până-i se sparse patul armei.

O lepădă dar şi, scoţînd cuţitul se repezi din nou în duşman.

Bill Gazon simţi, deodată, puşca zburându-i din mâini.

Era de-acum dezarmat.

Văzu plutindu-i deasupra capului o secure, pe care o agita adver-sarul său, un Mulatru uriaş.

Simulă o cădere, lăsându-se drept înainte, în pieptul adversarului, astfel că scăpă de periculoasa lovitură.

În acelaşi timp însă îl cuprinse, cercând să-l ridice, spre a-l arunca peste bord.

Mulatrul şi plutea în văzduh, când Bill Gazon se poticni de un ot-gon, aproape să cadă în apă, împreună cu povara-i vie. Sam însă îl apucă de brâu şi-l reţinu.

Bill se desprinse cu o smucire, de Mulatrul care se încleştase de el, îi dete drumul în apă şi se ridică furios. Înhăţă o cange şi începu să lo-vească în dreapta şi în stânga.

Atât agresorii cât şi cei atacaţi se dădură înapoi speriaţi, ca dina-intea unui nebun.

Câţiva contrabandişti, plini de prezenţă de spirit, profitară de această pauză scurtă şi tăiară otgoanele ce legau cele două bărci.

Irlandezul puse iarăşi în funcţiune motorul şi, dintr'o opintire, va-sul contrabandiştilor se desprinse de celălalt.

Piraţii speriaţi fură aruncaţi în apă, de unde ajunseră la barca lor înnot.

Bill Gazon strânse mâna lui Sam.

- Eşti un camarad devotat !

- Ce zici ; o să mai tragă ăia după noi ?

- Da, cu sticle goale.

Dar iată că piraţii începură să tragă asupra fugarilor, dar nu cum prezisese Bill Gazon, ci cu gloanţe, cari şuierau pe lângă capetele celor doi prieteni. Urmară repede pilda contrabandiştilor şi se trântiră pe punte.

Salvele încetară în curând.

Lupta se terminase.

Căpitanul contrabandiştilor chemă pe altul la cârmă şi se duse la cei doi prieteni, bătând familiar pe umăr pe Bill Gazon.

- *All right*, sunteţi nişte băieţi isteţi. Mă bucură. Cred că o să ne înţelegem şi vom fi buni prieteni.

Bill Gazon clătină vag capul. În sinea sa însă-şi lua adio dela "nobila " profesiune de contrabandist. Din întâmplare, nimerise în ceata aceasta, dar nu era de loc dispus să rămâie la ea.

Contrabandiştii trebuiau să se grăbească spre a ajunge în vizuina lor, până a nu se face ziuă.

Nu-şi pierdură deci timpul cu flecăreala, ci-şi făcură toate pregătirile spre a descărca repede marfa şi a o transporta mai departe.

În sfârşit, ajunseră la ţărm, dar locul era aşa de neted şi nisipos, că era nevoie ca barca să fie ţinută la oarecare depărtare.

Aşa dar, bălăciră prin apă până la şolduri, purtând pe spate lăzile grele. În răcoarea dimineţii, baia aceasta avu un efect foarte înviorător, după lupta aceea cruntă. În cele din urmă, terminară şi dispărură unul câte unul în oraş.

Irlandezul luă pe cei doi prieteni cu dânsul. Se întâlniră cu toţii în barul unde mai fusese Bill Gazon. Pe cât se părea, aci era adăpostul contrabandiştilor.

Bill Gazon dete şefului de înţeles că au nevoie de parale, ca să-şi cumpere haine noi şi altă sumă de lucruri, căci nu se puteau prezenta în vestmintele lor ude şi murdare.

Irlandezul nu se calici de loc, ci întinse fiecăruia câte o sută de dolari.

- Vasăzică ne întâlnim aci la cinci. Veniţi la oră fixă.

- *All right* !

- Lasă, lasă, - îşi zise Bill Gazon – ai să ne vezi la Sfântu'Aşteaptă!

După aceea cei doi prieteni plecară. Îşi cumpărară ce le trebuia şi-şi închiriară şi o locuinţă. Bill Gazon se simţea foarte bine în rufele şi hainele noi şi se uita cu zâmbet ştrengăresc la Sam care se tot căznea să-şi înoade cravata.

- Nu-i aşa, Sam ? Acum avem şi noi fason de oameni cumsecade.

- Da, făcând contrabandă !

Şi porniră iarăşi să cutreiere oraşul. Cu ochiu-i ager, Bill Gazon observă că aci domnesc viciul şi tendinţa de-a câştiga bani cu orice preţ.

- Sam, să mergem mai întâi să mâncăm. Doar avem parale.

Şi Bill Gazon dete să-şi scoată portvizitul, dar rămase buimac şi se clătină, de parcă l-ar fi pocnit cineva în cap.

Apoi se căută cu mâinile în tremur, prin buzunare... şi după aceea din nou.

- Banii mei, Sam, banii mei !

Negrul îl privi mirat.

- I-ai pierdut ? Sau i-ai lăsat acasă ?

- Ba nu, am luat cu mine port-vizitul asta-i cert. Nu se poate să-l fi pierdut, căci l-am simţit la mine până mai adineaori. Mi l-a furat cineva.

Fapta se va fi săvârşit la vreo răscruce, în îmbulzeală, când trebui-seră să aştepte, ca să treacă pe trotuarul celălalt.

În sfârşit, Bill Gazon se smulse din buimăceală.

- Să mergem la birtul acela. Plăteşte tu deocamdată. Banii ăştia nu ne sunt cu noroc. Halal început !

Şi traversară strada, intrând în birtul arătat. Deodată Bill Gazon strânse de braţ pe prietenul său.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Lângă casă sta un om, care voia tocmai să plătească din portvizi-tul lui. Fu dintr'o săritură lângă dânsul şi i-l smulse.

- Banii mei, hoţule !

Omul tresări dete drumul port-vizitului, se întoarse ca fulgerul, îmbrânci pe Sam, care alergase încoace, şi sărind afară, în stradă, pieri imediat în mulţime.

Bill Gazon cercetă cu bucurie conţinutul port-vizitului. Nu lipsea nimic. Noroc în nenoroc ! Şi totuşi, Bill Gazon începu să urască oraşul acesta pe care nu-l cunoştea decât de treizeci şi şase de ore.

- Ascultă, Sam ; a avut ghinion hoţul ăla.
- Da’noi din contra…
Bill îi astupă repede gura.
- Eşti un măgar, măi Sam !
- Nu chiar detot.

Se înapoiară pe seară acasă, obosiţi. Nu găsiseră nici cea mai mică urmă a Theei, dar nu se putea ca Japonezii să fi dus mai departe pe cele două fete, căci trebuiau doar să le lase câteva zile de odihnă.

A doua zi, Bill Gazon trimise pe Sam să ceară un serviciu pe la hotelurile mari şi cu prilejul acesta, să se intereseze de Theea şi răpitorii ei.

Negrul se înapoiă târziu după amiaza fără niciun succes însă.

Capitolul 3
Razzia

În seara aceleiaşi zile, Negrul duse pe Bill Gazon într’o cârciumă din cele mai deochiate, sub pretextul de a-i arăta ceva foarte interesant.

Şezură într’un colţ, la o masă. Sam respiră de câteva ori sgomotos şi apoi abia dete drumul ideii sale strălucite.

- Bill, este aici un tip care vrea să-mi vândă eftin cocaină. Vom cumpăra şi vom revinde şi, astfel, ne vom îmbogăţi.

- Eşti un măgar. Ţi-am spus-o de o sută de ori. Eu nu mă ocup cu afaceri murdare. Vreau să rămân om cinstit, de ar trebui chiar să mă spe-tesc, muncind. Cinstea

preţuieşte la mine mai mult decât toate comorile pământeşti. Eşti un idiot dacă te-ai lăsat amăgit de un şarlatan. Aci nu face nimeni trafic, cu un fraier ca tine.

Bill Gazon sărise în picioare, enervat, şi Sam se uită intimidat şi mâhnit la prrietenul său alb.

Niciodată încă nu-l văzuse aşa de mânios.

Celălalt însă mi se uită bine în ochii Negrului şi se căi că l-a bruf-tuit.

- Mă Sam, tu eşti un băiat detreabă, dar de astădată mintea ţi-a jucat un renghiu. Şi acum să mergem !

Sam urmă fără şovăire pe prietenul său alb. Doar va fi ştiind el ce e bun pentru ei şi ce nu.

Cum păşiră în stradă, rămaseră surprinşi. Ţignale asurzitoare răsunau din toate părţile şi în fiece colţ erau poliţişti cari barau străzile.

O razzie !

Bill Gazon reflectă. E drept că n’aveau a se teme de nimic, dar ori-cum, tot era neplăcut pentru dânsul să fie oprit şi silit să meargă la cir-cumscripţia poliţienească. Ar pierde cu interogatoriu un timp preţios.

Afară de aceasta, poliţia proceda foarte riguros şi cu drept cuvânt, căci în acest cartier se ascundeau tot felul de elemente cari se sfiesc de lumină.

El însă nu era de loc dispus să fie pus pe aceeaşi treaptă cu ele.

- Ce zici tu, Sam, de buclucul ăsta ? Dacă mergem cu ei, nu scă-păm înainte de mâine la amiazi. Nu găsesc nicio soluţie ; va trebui dar să ne resemnăm. Iar pierdem vremea.

Negrul lăsă în jos capul, conştient de vinovăţia sa, căci el îşi adusese aci prietenul. Deodată, începu să râdă şi-l apucă de braţ.

- Cunosc eu una ! – exclamă el.

Şi fără să răspundă la întrebările lui Bill Gazon îl târî într’o căs-cioară.

Nu intrară bine în tindă şi-i întâmpină o Negresă, care le dete lă-murit de înţeles că înclină să-i gonească înapoi în stradă.

Nu era rost să se ascundă aci.

Sam însă nu se intimidă, ci o copleşi cu un şuvoiu de cuvinte, într'o limbă pe care Bill Gazon n'o pricepea.

Rezultatul acestei discuţii aprinse fu că Negresa îi pofti înăuntru. Bill Gazon trebui să-şi astupe nasul, de împuţiciunea de acolo, dar la urma urmelor omul se obişnuieşte cu orice.

O turmă de copii negri le sări cu sgomot înainte.

Sam se instală ca la el acasă şi, pe când gazda neagră orânduia cele trebuincioase pentru primirea musafirilor, Bill Gazon se pomeni în braţe cu un pachet de scutece cari nu erau nuici albe nici negre şi din care ră-sărea un punct mare negru, ce nu era altceva decât un cap de prunc.

Cu toată enervarea nu se putu opri să nu râdă de această situaţie caraghioasă. Iacăte-l avansat la gradul de bonă.

Învălmăşeala din stradă creştea. Se auzeau înjurături şi ocări, iar printre ele strigătele de comandă ale poliţiştilor.

Tot cartierul fu scotocit. O razzie în toată regula.

Sam se uită pe fereastră, în timp ce Bill Gazon socotea de cuviinţă să stea retras, căci ar fi părut suspect, că el, Alb, se află în locuinţa unor Negri.

Şezu pe un scaun, cu pachetul de scutece pe genunchi.

Deodată simţi ceva cald printre picioare. Ce să fie, Doamne ?

În încurcătura-i, îşi chemă prietenul, care dovedi că se pricepe nu numai să boxeze, ci şi la alte diferite îndeletniciri.

În sfârşit, se făcu linişte pe stradă. Razzia se terminase.

Cei doi prieteni mai rămaseră un răstimp la gazda lor. Bill Gazon bău, cu un adevărat dispreţ de moarte, cafeaua ce-i se servi, dete stăpânei negre un dolar, iar poşidicilor le împărţi câţiva gologani. După aceea, plecă, însoţit de Sam.

Când însă să iasă, se dete înapoi, uitându-se unul la altul, ca şi cum fiecare ar fi dorit să se convingă dacă celălalt a văzut acelaşi lucru.

Pe trotuarul de peste drum venea un Japonez, care părea să caute ceva.

Îl cunoşteau prea bine. Era unul din duşmanii lor.

Bill Gazon îşi reveni repede şi se piti cu Sam în partea întunecoasă a tindei, neslăbind însă din ochi pe Japonez.

Minte-i lucra cu înfrigurare. Fără îndoială că Japonezii erau în oraş şi, unde se aflau ei, trebuia să fie şi Thea.

Era în New-Orleans ! Sora sa pe care o căuta şi voia s'o scape !

Japonezul mergea încet, oprindu-se din când în când, uitându-se la firme şi întorcându-se foarte des. Era dar greu să-l urmăreşti.

Bill Gazon însă nu trebuia să-l scape din ochi, dacă voia să cu-noască ascunzătoarea Japonezilor.

Se întoarse spre Sam, care dete doar din cap, ştiind prea bine, des-pre ce e vorba. Şi până ce Bill Gazon să-l poată reţine, şi sări în stradă, dispărând într'altă casă.

Sam urmări în acest mod pe Japonez pe tot lungul străzii.

În sfârşit, Bill Gazon socoti că şi el se poate avânta afară şi, ser-vindu-se de fiecare ieşitură de zid şi nişă, se luă cu băgare de seamă după Japonez. Acesta însă, tot păşind încet, se întoarse deodată, bă-nuitor. Bill sări deandaratelea într'o tindă, unde se ciocni cu cineva, cât pe aci să se rostogoale.

Se întoarse necăjit şi se izbi de ţeasta lui Sam.

- Mă Sam, eşti un...

- O, nu Sam, nu-i măgar acum, ci...

Se uitară cu precauţiune afară, dar îşi retraseră imediat capetele.

Japonezul sta încă în acelaşi loc. Să fi prins bănuieli ?

Trebue să fi având timp mult, căci îşi aprins o ţigară şi se rezemă de un zid, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

Prietenii erau într'o situaţie penibilă. În stradă nu puteau ieşi, iar de-i găsea cineva în casă ar fi bătut la ochi.

Din fericire, nu veni nimeni. Japonezul lepădă mucul de ţigară şi-şi continuă alene drumul, urmărit de Bill Gazon şi Negrul, ca două umbre.

Coti pe o stradă mai frecventată. La o răscruce, trebuiră să aştepte cu toţii, pentru ca să poată trece vehiculele din strada vecină.

În sfârşit, agentul de circulaţie lăsă accesul liber. Cei doi tovarăşi se furişară dincolo şi se uitară în juru-le.

Japonezul dispăruse. În învălmăşeală îl pierduseră din ochi.

Se opriră, apoi alergară de pe un trotuar pe celălalt.

Zadarnic ! Japonezul rămase bun dispărut.

Bill Gazon îşi înnăbuşi cu greu o înjurătură. Atât de aproape de ţintă şi din nou nimerise pe delături !

Să fi pierit Japonezul întâmplător, sau îi va fi observat şi s'a as-cuns la rândul său ? Afurisită afacere !

Bill Gazon nu ştia cum stă. Trebuia să fie cu băgare de seamă şi, în nici un caz, nu trebuiau să afle Japonezii unde e găzduit el cu Sam.

Şi cum sta, şi căuta în juru-i, îl bătu cineva pe umăr.

În faţa-i se afla, cu picioarele crăcănate, Tom Hincin cu doi oameni de ai săi. Nu părea tocmai bine dispus şi întrebă cu o voce destul de ironică :

- *Alo, my boy*, pesemne că n'ai găsit drumul la locul nostrum de întâlnire sau ultima noastră călătorie nu prea

ţi-a priit ? Ia-o înainte, nenişorule ! Hai, ce stai, parcă nu ţi-ai putea mişca oscioarele ! Eşti de ai noştri şi trebue să te supui legilor noastre.

Bill Gazon îşi depănă la iuţeală gândurile.

Nu era deloc dispus de o nouă călătorie cu contrabandiştii când risca, în permanenţă să fie arestaţi de vameşi.

În acelaşi timp însă, îşi da seamă că nu i-ar folosi la nimic dacă s'ar răsvrăti făţiş împotriva lui Tom. Numai o stratagemă îl putea scăpa de cunoştinţa asta neplăcută.

Trebuia să înşele într'un mod oarecare pe Tom, fără să-i trezească bănuieli.

- Ascultă Tom, trebuie să ne laşi liberi astăzi. Am de rezolvat o afacere particulară urgentă, ce nu îngăduie amânare. Mâine însă sunt la locul convenit.

- Slăbeşte-o ! – se răsti Tom. Afacerile particulare la urmă. Grăbeşte-te ! Dacă-i adevărat că ai de rezolvat ceva special, îţi stăm cu toţii la dispoziţie în orele libere, gata oricând să-ţi ajutăm. Acum însă să te conduci după legile noastre.

Şi, zicând acestea, căpitanul contrabandiştilor luă de braţ pe Bill Gazon, voind să-l tragă după dânsul. Tânărul însă se desprinse; merse, totuşi o bucată cu el.

- Nu fi aşa iuţos, Tom ! Ţi-am dovedit că nu sunt laş. Astăzi însă, cu toată buna mea voinţă, nu pot veni.

- Să însemne asta că refuzi să mi te supui ?

Şi uitând, în furia sa că e pe stradă, Tom Hincin scoase revolverul şi-l îndreptă spre tânăr.

Acesta însă nu se zăpăci. Cu iuţeala fulgerului, îl apucă de mână şi răsucindu-i-o, îl făcu să scape revolverul.

Contrabandistul rămase mut de surpriză.

- Nu fi iuţos, Tom ! – repetă Bill Gazon. Dacă îţi închipui că eu sunt un terchea-berchea, apoi te înşeli. Am anumite motive ca să nu par-ticip la expediţia de azi.

- Sunteţi nişte trădători ! – răcni Tom.

- Asta nu, dar nici sclavi docili, - răspunse Bill Gazon.

- *Damned* ! – strigă căpitanul contrabandiştilor, dând să-l lovească.

Bill însă pară lovitura, respingând pe agresor. Cei doi tovarăşi ai lui Tom intervenirăşi ei.

Negrul însă, care nu se dezlipise de lângă prietenul său alb, îl ajută să respingă pe cei trei contrabandişti.

Lupta aceasta, în mijlocul străzii frecventate, nu era pe placul lui Bill Gazon, care avea să se teamă că, printre curioşii adunaţi acolo, s'ar afla vreunul dintre duşmanii săi galbeni, care ar afla astfel de prezenţa sa aci, cee ce tocmai voia să evite.

Îmbrânci deci pe cei trei agresori şi o rupse la fugă cu Sam. N'avea decât să credaă lumea ce o pofti despre el ! Ştia el mai bine de ce ceda.

- O luăm la picior, Sam, căci nu vreau să fim prea cunoscuţi în acest oraş ! – zise Bill către prietenul său negru, târându-l după el , de braţ.

Îşi făcuse însă socotelile fără să încăpăţânarea celor trei contra-bandişti, cari se luară după ei, înjurând.

Tânărul căuta o soluţie, când trecu pe dinaintea sa un omnibus. Făcu semn lui Sam şi săriră în vehicul.

Cum văzură contrabandiştii aceasta, chemară un taximentru cu care porniră în urmărire. Ajunseră în curând omnibusul şi se căţărară pe scăriţa lui, chiar în mers.

Cei doi tovarăşi se urcară pe imperială. Fiindcă duşmanii se pregă-teau să-i urmărească, Bill Gazon sări peste balustradă în taximetrul care mergea alături.

Căzu direct pe unul din locuri, fără să păţească nimic. Sam îi urmă pilda, dar sări atât de stângaciu că s'ar fi rostogolit dacă prietenul nu l-ar fi înşfăcat repede.

- Dă-i drumul ! – porunci Bill Gazon şoferului.

Acesta îl ascultă, dar cum îl strigă Tom Hincin care se coborîse din omnibus, opri numaidecât, fiind pesemne

mai mult îndatorat căpitanului contrabandiştilor decât celor doi pasageri.

Aceştia fură deci siliţi să coboare şi să-şi continue fuga pe jos.

Şi iar începu goana pe străzile animate.

- Staţi, că de nu, vă culc grămadă ! – sbieră Tom Hincin după fugari.

Ei însă nici că ţinură seamă, ci alergau de zor înainta.

Urmat de Sam, Bill Gazon coti după un colţ, urcându-se la iuţeală într'un alt omnibus, care tocmai trecea. Dar şi aci îi ajunseră contra-bandiştii cu taximetrul.

Fiindu-i cu neputinţă lui Bill să repete primul procedeu, sări jos, alergând înapoi şi, până contrabandiştii să poată coborî, câştigase cu Negrul o mică distanţă.

Nu-i folosi însă mult, căci, în aglomeraţia aceea de pe stradă, nu putea înainta decât încet.

- Dar cât dracu' o să mai alergăm ? – întrebă Negrul gâfâind.

- Până vor obosi ceilalţi – îi se răspunse.

- Asta poate să mai dureze câteva ceasuri.

- Se poate.

Uitându-se înapoi, Bill Gazon văzu că urmăritorii nu mai sunt decât la o distanţă de câţiva metri.

Ca să se apuce iar la hărţuială, nu-i surâdea, fiind convins că contrabandiştii aveau pretutindeni complici.

Nu-i rămase deci alta decât să încerce să-i inducă în eroare. Era însă mai uşor de spus decât de făcut.

Uadarnic căută în toate părţile un mijloc datorită căruia goana aceasta să se hotărască în favoarea sa. Nu descoperi nimic care să-l ferească pe el şi pe prietenul Sam de un al doilea atac.

- Sam – zise Bill, întorcându-se spre Negrul carec alerga lângă el, gâfâind, - nu-i cu putinţă să ne pitim pe

aci. O luăm repede după colţ, căutând să ajungem pe străzi mai libere, spre a putea alerga mai bine.

- Dar cât, Doamne ? Îmi iese limba de un cot. N’ar fi mai practic să le aţinem calea ? O să isprăvesc eu singur cu toţi trei şi, în vremea asta, tu te ascunzi pe undeva.

- N’are niciun rost. Hai înainte !

Totuşi, n’ajunseră bine pe una din străzile mai puţin frecventate şi Tom Hincin îşi puse ameninţarea în practică, trăgând după ei.

Bill Gazon nu se aşteptase la asta. Şi, ziua’n amiaza mare, contra-bandiştii descărcară salve de foc.

Trecătorii fugeau speriaţi care încotro, ascunzându-se prin case.

Cetăţenii acestui oraş păreau, totuşi, să fie deprinşi cu asemenea scene, căci, de îndată ce observară că împuşcăturile ţinteau numai pe cei doi fugari, stătură foarte liniştiţi. Nu se auzea nimic decât ţipetele câtor-va femei fricoase.

Pînă acum, niciunul din gloanţe nu nimerise pe cei doi prieteni.

E însă o senzaţie foarte neplăcută să auzi proiectilele şuierând pe lângă tine. Nu-i rămase lui Bill Gazon decât să recurgă la un contra-atac şi, în mijlocul goanei, să caute micu-i browning. Să se întoarcă şi să descarce de câteva ori. Nici nu era de gândit să nimerească.

De altfel, nici nu urmărea acesata, ci voia doar să silească pe contrabandişti să se retragă. Nu recoltă însă alt rezultat decât un strigăt de furie scos din trei piepturi. Tom Hincin şi tovarăşii săi nu renunţau la urmărire.

Negrul descoperi un zid după care se puteau perefct ascunde cu prietenul său alb.

Îi atrase atenţiunea şi amândoi săriră într’acolo.

Apărat de micul zid aproape dărăpănat, Bill Gazon deschise un foc asupra celor trei contrabandişti.

Aceştia se ascunseseră după uşile casei de pe trotuarul celălalt, trăgând nebuneşte în zid.

- Sam, caută tu vreo ieşire, în timpul cât îi ţiu eu pe ăia trei în şah. Poate e pe aici pe undeva vreun pasaj de care să ne putem folosi.

Încovoiat, Sam alergă peste un morman de molos către una din casele ce mărgineau locul acesta şi se înapoiă în curând cu ştirea că puteau ajunge prin casa aceea în strada cealaltă.

Apărat de micul zid aproape dărăpănat, Bill Gazon deschise un foc asupra celor trei contrabandişti. (Vezi pagina 37).

Bill Gazon dete buzna spre uşa, după care tocmai stătea Tom Hincin şi, pe când acesta se tot adăpostea în tindă, urmă pe Sam, care-l duse spre pasajul descoperit.

Îşi puse iarăşi arma în buzunar şi făcu foarte bine, căci, cum ieşi cu prietenul în strada cealaltă, tocmai trecea o raită poliţienească.

N’ajunse departe şi auziră la spate răcnetele urmăritorilor şi iarăşi le şuierară gloanţe pe după capete.

Care nu fu surpriza contrabandiştilor, văzându-se înhăţaţi de poli-ţişti. Pe cari, în agitaţia lor, nu-i observaseră !

Faţă de ivirea aşa de subită a paznicilor legii, orice rezistemţă era de prisos. După o scurtă încăierare, fură arestaţi.

Negrul voi, de acum, să meargă mai încet, dar Bill Gazon îl trase repede după un colţ.

- Doar ăştia nu ne mai pot strica – zise Sam – aşa dar putem merge încet. Am alergat destul astăzi.

- Aşa e, dar n’aş dori ca poliţia să ne întrebe de ce ne-am războit cu contrabandiştii, astfel că e mai bine să dispărem din calea lor. Să căutăm în schimb, să găsim pe Japonezul dispărut.

Şi colindară toată ziua oraşul. De geaba însă ! Se înapoiară acasă târziu seara, obosiţi şi fără niciun rezultat.

Atâta însă ştia precis Bill Gazon: că Japonezii şi sora sa Thea se aflau aci în oraş.

Prima sa sarcină era deci să le găsească vizina.

Urmă însă întâi pilda lui Sam şi se culcă, avînd nevoie pentru a doua zi de forţe împrospătate. Îl aştepta cumva vreun succes ?

//////////////////////////